

Virtutis Solidæ Præcipua Impedimenta, Subsidia, Et Incitamenta

Commentationibus Illustrata, Omnium Usui Aptatis. Quæ Servire Insuper
Poterunt Pro Argumento Concionum: Uti Et Considerationum Tempore
Exercitiorum; præsertim verò pro gemino sacræ collectionis triduo; prout
ex subjectis hunc in finem elenchis patet. [...] Partes Tres

Impedimenta

Bellecius, Aloysius

Ratisbonæ [u.a.], 1755

§.II. Vilitas.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55524](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55524)

cipuas, imò omnes totius diei functiones vitiat, destruit, pessundat. Ergo etiam illa ejusdem malitiæ rea erit. Cuicumque ergo DEUS est cordi, ejusque offensa horrore; quicumque ea credit, quæ de malignitate, effectibus & pœnis peccati venialis in prima commentatione perpendimus, is toto cordis affectu malitiosam hanc in surgendo socordiam fugiat, & detestetur.

§. II.

Est peccatum vile.

I.
*Tales sunt
aliis ladi-
brio.*

I. **N**ec minor hujus ignaviæ vilitas est. Nam ejusmodi Endymiones & lucifugæ talpæ à suis moderatoribus propterea acriter reprehenduntur, ab æqualibus non sine sarcasmis carpuntur, ab inferioribus non rarò in faciem vilipenduntur, & ab ipso tandem dœmone, quod rei caput est, turpiter ludificantur; utpote qui singularem quandam in illorum phantasiam, humores & caput potestatem
exer-

exercet, non adeò absimilem illi, qua in circumfessos dominatur; illud pro suo libitu, nescio, qua gravedinosa torpedine & somniculosa membrorum lassitudine plumbeum reddendo, ac instar vilis bestiae soporis capistro culcitrae affigendo, ita ut hi tenebri-
cosi vespertiones jure similes dicantur illi mulieri, *quam alligaverat Satanas decem & octo annis* adeò miserè, ut *inclinata omnino non potuerit sursum respicere.* (a)

Nam etiam tales ab orci genio ita pulvino agglutinantur, ut ad hanc communem cum feris illecebram toto homine incurvati, nequeant mentem in altum attollere, quæ unà cum corporis trunco plumis immersa ita stertit, ut ad tractanda dein cœlestia inhabilis reddatur; idque *decem & octo* non rarò *annis*, imò totius vitæ curriculo: vitiosa consuetudine in naturam degenerante; non sine magno animæ rationalis probro, quæ infra suam dignitatem foedè depressa vilescit:

Pars I.

R

nec

(a) Luc. 13, v. 11, & 16.

nec sine iniusta partæ existimationi macula, quæ propterea passim & merito vapulat.

II.
Sibi pro-
bro.

II. Quid enim indignius, quàm esse vile mancipium somni, qui nos brutis æquales reddit? esse mediastinum illius carnis, quæ non nisi faccus stercorum est & esca vermium? esse probrum illius abjectæ commo- ditatis, cuius nos postea vigiles pudet? esse ludibrium cacodæmonis, qui omnia nostra, quæ in contrarium tam firmiter concepimus, proposita uno rhonco aut halitu diffiat, & pro- broso risu nostram hanc inconstantiam exhibilat? Profectò sola rei hujus vi- litas honestæ indoli culcitrosæ hujus inertiae horrorem incutere deberet.

§. III.

Et valde noxium.

I.
Vitiat
oratio-
nem.

I. **D**Amna verò, quæ ex mala hac humiliq̃ue desidia scaturiunt, gravia sanè & valde noxia sunt. Pri-
mus